

Alle de Pleiebørn, som udsættes ved Fattigvæsenets Hjælp komme ind under de Regler, som gjælde i vedkommende Kommune. Og de vægte Børn, som Moderen ved Fattigvæsenets Forsorg udsætter, ville næppe nogenfinde blive udsatte paa flottere Vilkaar end de mindst mulige. Det er ikke foreskrevet, at det Bidrag, som Moderen faar til Barnets Underhold, skal afgives. Hun kan selv beholde det. Fordi hun faar disse 2 eller 4 Kr. om Ugen, behøver hun ikke at give ud til Barnet Mere end ellers, saaledes at denne Lov kan blive til Gavn for den utugtige Kvinde, men ikke for de uhykkelige Børn, som ved hende ere satte i Verden. Mit Standpunkt lige overfor dette Forslag er da dette — jeg kan henholde mig til den første ærede Taler — at jeg mener, at det i sin nuværende Form vil gjøre mere Fortræd og Uhykke end Gavn, og navnlig vil dette ikke i mindste Maade gaae de vægte Børn, som ere satte ind under fattige Forhold.

Rump: Det, som skal give dette Lovforslag dets praktiske Betydning, er hovedsagelig § 4. Vil man tage § 4 bort, vil Loven ikke faae stor praktisk Betydning, saa vidt jeg kan skjønne. Jeg ser imidlertid heller ikke nogen Grund til at lade den udgaa. Jeg tror, at denne Paragraf i det Hele ordner Forholdet paa en helbig Maade. Det vilde jo imidlertid være kjedeligt, om man skulde sige, at Rigsdagen havde vedtaget en Lov med Inkonsekventer, som kom i Modstrid med de Principer, som ere nedlagte i andre Love, og det kunde være muligt, at der var ærede Medlemmer, som mente, at det paa Grund af den ærede Forslagsstillers Udtalelser forholdt sig saa. Jeg tror, at den ærede Forslagsstiller befaandt sig i en Vildfarelse, naar han fra Plakaten af 28de December 1827 vilde udelede, at der vilde komme en Anomali frem. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Bestemmelserne i Plak. 28de Decbr. 1827 og den praktiske Anvendelse af disse staa fuldstændig uberørte af dette Lovforslag, at dette Lovforslag ikke afgjør Noget i saa Henseende; at man ikke af den Omstændighed, at det ikke staar der, at Opholdskommunen kan have Regres til Amtsrepartitionssonden, eller kan faae det fordelt paa Amtets Kjøbstæder, at man ikke deraf kunde udelede, at den ikke skulde have en saadan Ret. Sagen er den, at § 4 har først en Bestemmelse om at give Fruentimmeret denne særlige Udgang til at faae Alimentationsbidraget udbetalt af en Kommune, og dernæst har den nærmere ordnet Forholdet imellem de forskjellige Kommuner, Fruentimmerets Opholdskom-

mune og Forsørgelseskommune og Mandspersonens Opholds- og Forsørgelseskommune. Det er dette, Lovforslaget afgjør, men det afgjør Intet om, hvorvidt der kan være Tale om, at en af disse Kommuner saa er berettiget til at holde sig enten til Amtsfonden eller til andre Kommuner. Tage vi nemlig, naar vi se hen til Plakaten af 28de December 1827, Lovforslagets Regel, bliver Forholdet det, at naar det er en Udlænding, som er Børnesfader, og han ikke ved 5aarigt uafbrudt Ophold i en Kommune her i Landet har erhvervet en Hjemstedsret her, vil den vedkommende Kommune selv komme til at betale Alimentationsbidraget, og den vil saa kunne henvende sig til den Kommune, hvor han har opholdt sig længst i de sidste 5 Aar, forudsat, at han har opholdt sig der over 1 Aar; det bliver den Kommune, som kommer til at udrede Udgiften i Genhold til Plakatens § 1, og det kommer den til at gjøre, saalænge indtil han mulig faar et andet Opholdssted, og han har været der saalænge, at han maa siges at have været længst der i de sidste 5 Aar og i over 1 Aar. Hvis Forholdet er dette, at han ikke har været her i Landet i 5 Aar, eller han vel har været her i Landet i 5 Aar, men i disse 5 Aar ikke har været uafbrudt i 1 Aar i een Kommune, have vi Bestemmelsen i Plakaten af 1827 § 2 om, at Amtsrepartitionssonden skal udrede Udgifterne, for saa vidt det angaar Landet, eller at de skulle fordeles paa Amtets Kjøbstæder; men saa vil selvfølgelig den Opholdskommune, som har betalt Beløbet i Genhold til § 4 i Lovforslaget, henholde sig til Amtsrepartitionssonden eller Kjøbstæderne. Jeg kan ikke se, at det forholder sig anderledes, og der er en fuldstændig Konsekvens imellem det og den Maade, hvorpaa Forholdet stiller sig i det praktiske Liv. Hvem afholder Udgifterne? Det er Opholdskommunen — altid; har den saa med en Udlænding at gjøre, søger den først, om den kan finde det nye Forsørgelsessted, han har vundet her, eller om den kan finde en Kommune, til hvem den kan holde sig, fordi han har været længst der i de sidste 5 Aar; naar dette ikke er Tilfældet, præsenterer den Amtsrepartitionssonden Regningen. Saaledes er Forholdet ogsaa her: man holder sig til hans Opholdskommune, og saa kommer det til en Undersøgelse, hvis en saadan da ikke findes; naar det saa viser sig, at der ikke findes nogen særlig Kommune at holde sig til, komme de almindelige Regler i Plakaten af 1827 til Anvendelse ogsaa her. Jeg kan ikke faae Die paa den Inkonsekvens,